

POT SER LA IA NO ÉS TAN ROÏNA...

24 de Abril del 2744.

Avui és el meu aniversari. Tinc escola des de les huit del matí fins les dos, i després aniré a dinar amb el pare. El dia del meu aniversari sempre és especial, des de ben menuda el pare m'ha convidat a dinar i després hem anat a jugar als recreatius del centre comercial, és una tradició que es manté des de que vaig complir els 7 anys.

Potser es pregunteu que passa amb la meua mare, dons per desgràcia va faltar quan jo era més xicoteta en un accident de tràfic. Era el 9 de Març de 2734, ara fa 10 anys. Ma mare eixia de treballar a les tres i en aquell moment la *Tempus FugIA industry*, la indústria més innovadora del moment, acabava de llançar la seva nova i futurista linea de cotxes voladors automàtics. Els cotxes voladors eren abundants en Lense, la meua ciutat, però els automàtics havien tardat anys en construir-se i funcionar correctament. Per això, els cotxes no eren accessibles per a tots, i només les persones amb empreses autònomes o una gran herència podrien permetre-se'ls. Un home desconegut del qual no es va saber la identitat, acabava de comprar-se un i pareix que va haver un problema en la càrrega del motor i es va estavellar ràpidament contra l'entrada de la empresa de la meua mare. En aquell moment ella estava ahí i l'impacte li va produir la mort. Des d'aquell moment vaig jurar que mai utilitzaria la intel·ligència artificial.

Cosa que era molt improbable perquè la meua casa era tota intel·ligència artificial.

- Bon dia Bernat - salude de bon matí. Bernat és un robot intel·ligent que m'ha acompanyat sempre ja que el meu pare no ha estat molt present des de que va faltar la mare. Es va empenyar en dur a terme la millor màquina futurista de Lense.

- Bon dia Júlia, com has dormit? - pregunta ell, amb la seua veu de robot.

- Prou malament, he tingut un malson on el pare queia de l'edifici central.

- Quina llàstima. Que puc fer-te per a desdejunar per què et sentis millor? - Bernat sempre em fa el desdejuni.

- Gofres amb xocolata i un got de llet, per favor.

- De seguida. - i ix per la porta de camí a la cuina.

Mire el mòbil abans que altra cosa. 7:05. Hauria de ser il·legal despertar-se tant prompte el dia del teu aniversari, no cregueu? Dons desgraciadament he d'anar a l'escola vulga o no. Des de que la mare va faltar, em vaig prometre estudiar molt i ser la millor química de Lense. Hui en dia els robots han substituït els humans i els únics treballs que queden son els enginyers que fabriquen aquestos robots, patètic en la meua opinió.

Mire Instagram per a trobar-me amb les felicitacions de les meues amigues i amics. Entre a WhatsApp per a contestar-li a l'àvia que sempre m'envia el mateix missatge tots els anys.

Em pose les sabates i vaig al vestidor a elegir la roba per a hui. El meu vestidor està fet amb un programa de disseny per a que puga elegir que posar-me, em diu els color que combinen, el temps que fa, i si la roba està per a llavar. A Lense hui fa calor, així que m'he decidit per uns pantalons curts amb una camiseta bàsica de mànega curta on posa *Girls just want to have fun* el títol de una de les meves cançons preferides.

Entre a la cabina al costat del vestidor i en menys de vint segons ja estic canviada. Em pentine i em maquille en temps rècord abans de baixar al menjador on Bernat m'espera amb el desdejuni a la taula.

- Júlia. - em crida ell.

- Si, Bernat.

- No t'ho havia dit abans però, felicitats.

- Gràcies Bernat, me n'alegre de que el pare et programara, ets com el meu millor amic.

- No digues això que em pose a plorar. - diu amb la veu entristida.

- No digues ximpleries, si tu no pots plorar!. - conteste mentre em ric.

- Calla't, vinga agafa la motxilla que et porte a classe.

Puje a la meva habitació i agafe els llibres que necessite, sort que hui no tenia cap exàmen, i baixe a l'entrada. Bernat ja està dins del cotxe. Un Àmbit 65 d'última generació, capritx del pare, puge i marxem a l'escola.

- Adéu Bernat. - m'acomia amb la mà.

- Passa un bon dia, ton pare t'arreglegarà!.

Entre a classe amb la motxilla penjant d'un muscle i la jaqueta, que finalment he decidit agafar.

- Felicitats Júlia!!! - de sobte dos figures s'abalancen sobre mi, i sé perfectament qui són, perquè ningú pot pegar un crit com aquest que no siguen Bea i Aina.

- Xiques, m'aplasteu!!

- Perdó perdó.- diu Bea apartant-se.

- Gràcies. - conteste quan puc respirar.

- No t'ho vas a creure! Hui ve un alumne nou de Canterlot. - Aquesta ciutat és una de les més riques i futuristes de tot el nostre planeta, si aquest xiquet es d'allí deu tindre molts diners.

- Guay no?- conteste un poc desubicada.

-Espere que siga guapo, després de Jaume, em mereix a algú més impressionant.- diu Aina, es deveres que el seu ex no era per a tirar cohets pero van tallar fa tres dies, TRES DIES!

- Això està per veure. - conteste sense massa il·lusió.

Després de dir això tots de colp es giren a la porta, pel que jo intuïsc es que el xic ha arribat amb la professora.

- Seieu als vostres llocs per favor, hi ha un alumne nou que vull presentar-vos. - Imma, la professora, s'espera una estona fins que estem asseguts i callats i continua parlant.- Xiquets, aquest és Gerard. Ve desde Canterlot, la seua família s'ha mudat a viure aci i per tant serà el vostre company. Gerard, seu allí al costat de Júlia.- diu senyalat el lloc buit al meu costat.

Açò no pot estar passant, un dia que no ve Arnau, i em senten al nou al costat. Alguna cosa més?

- Com que Gerard encara no està molt adaptat en les matèries, he pensat que com que en uns dies es celebrarà el 725é aniversari de la IA, anem a fer unes presentacions per parelles sobre aquest mateix tema, del que vulgau és lliure.- finalitza Imma. Alce la mà per a preguntar:

- No podem ser tres?

- Tranquil•la Júlia, ho fareu conforme esteu sentats. - SI HOME, estic somiant? Que algú em pessigue per favor.- serà per al dimarts que ve, ja podeu eixir.

Arreplege les coses ràpidament i vaig cap a la porta.

- Vos jure que mataré a l'Arnau. - dic molt enfadada a les meues amigues.

- Que passa? El nou està més bo que el pa. - diu Aina.

- No és per això, ja sabeu el que pense de la IA, almenys Arnau opina el mateix, o vosaltres mateixa se que no, però sou les meues millors amigues no m'importa. Aquest xiquet segur que és un mimat que ha crescut amb la tecnologia.- acabe.

- Júlia, dóna-li una oportunitat al xic. Està clar que està per tu. - qué queeee?

- Que dius Bea?- pregunta un poc enfadada.

- Potser tu no t'adonaves però el xic no t'ha llevat l'ull de damunt, sols que tu estaves ocupada odiant-lo a mort.

- Això no es deveres es soles q...- estic parlant quan algú em toca l'esquena.

- Perdona, sóc Gerard. Com eres la meua parella per al treball, volia preguntar-te on volies que ens trobarem, si a la biblioteca, a ma casa..

- Podem anar a ma casa si no t'importa. - conteste un poc seca.

- Em dones el teu telèfon i ja em passes l'ubicació?- pregunta mentre acosta el mòbil.

- Ah sí. - li apunte el meu telèfon al mòbil i després ell se'n va.

- Veus, "pilladíssim". - somriu Aina.

El dia transcorre amb normalitat. Classes avorrides. Treballs. Per fi sona la campana de les 14h, tots els alumnes eixim disparats a l'eixida del col·legi. Vaig amb les meues amigues i a l'eixir em trobe al pare amb el cotxe esperant fora. M'acomia de les meues amigues amb una forta abraçada i em dirigisc al cotxe.

- Com ha anat el dia carinyo?- pregunta el pare mentre em dona una abraçada.

- Normal, he de fer un treball amb un xic nou que ve de Canterlot, es diu Gerard. Hem quedat que anirem a casa. - conte sense molt de entusiasme.

- Molt bé, que curiós, han vingut uns nous empresaris amb els que estic fent negocis que també són de Canterlot.

- Coincidència supose.- ja marxem cap al lloc on dinarem el pare i jo. Sempre anem al restaurant italià que tant li agradava a la mare per a que em puga sentir un poc més a prop d'ella el dia del meu aniversari.

El dinar transcorre amb normalitat, el pare parla de negocis i jo un poc de les meua festa que vull organitzar fins que arriba el moment de bufar els ciris.

- Felicitats carinyo! - el pare em dona una xicoteta caixa amb un llaç. L'obric esperant qualsevol cosa. Al principi veig una polsera un tant estranya.

- Posate-la i apreta aquest botó. - Faig el que el pare em diu i apareix un holograma de la mare i meu abraçant-nos 10 anys enrere.

- És el millor regal que m'han fet mai, gràcies.

Estem parlant una estona més fins que m'arriba un missatge.

Desconegut

Hola, Sóc Gerard. Em preguntava quin dia voldries quedar.

Demà a les 19h em ve bé. Et pareix?

Yo

Dons, demà a les 19h

I així és com vaig quedar amb el xic nou per a fer un treball.

Dissabte a les 19h

- Hola! - saluda Gerard desde l'altra part de la porta.

- Hola! passa.

- Quina casa més bonica teniu. - comenta a l'entrar.

- Gràcies, la va decorar la meua mare.

- Hola Gerard.- diu una veu robòtica

- Ahhh! Qué és això?

- Això té nom, es diu Bernat i és un robot. El va dissenyar món pare en la seua empresa. Es que no teniu robots en Castellet?

- Sí però el meu robot no és així i no m'esperava que tú precisament tingueres un.- perdona?

- I per què no?

- He investigat sobre tú, no soportes la IA. - diu tranquil·lament.

- Això es deveres però Bernat no està fet amb IA, el vam construir el pare i jo quan era menuda.

- Interessant, be, fem el treball?- aquest xic es tonto?

- Si clar, passa a la cuina, portaré l'ordinador.

Fer la presentació va costar més del que pareixia, Gerard està molt a favor de la IA, sembla que son pare és com el meu, un empresari que busca el futurisme.

- La IA no sols està llevant als humans la seua vida, sinó que ens està substituïnt.- argumente a un dels seus atacs.

- No concorde amb tu, la IA ens ajuda a millorar la nostra vida, tu mateixa tens un vestidor intel·ligent. Si lleven els llocs de treball és perquè els humans som uns peresosos que no volem treballar, però això no és culpa de la IA.

- Discrepe, la IA ha convertit els humans en uns peresosos. Si no existira s'apanyarien sols.

- Ahí concorde amb tu, però també has d'entendre que els temps han canviat. És igual el mòbil d'ara que el de fa 20 anys? No, dons els temps canvien i evolucionen. I si els humans no evolucionem amb ells ens quedarem enrere. També depèn de la persona, en Estats Units és legal tindre una pistola però cadascú decideix que fa amb ella, si matar o defendres, això no es pot controlar.- aquest xic va a tornar-me boja.

- No estic d'acord.- conteste enfadada.

- Xica, vas a tornar-me boig. O dius la vertadera raó per la qual odies la IA, o no podrem seguir amb açò.
- Gerard em mira com si esperara una resposta i clarament no li ho vaig a dir.

- Creus que t'ho vaig a contar? Espera't assegut.

- Dons, serà millor que marxe, mon pare m'està esperant. - Gerard s'alça de la cadira, però abans que puga allunyar-se molt li dic:

- Va morir, la meua mare va morir en un accident amb els cotxes voladors automàtics. - dic en veu prou baixeta. Ell es queda quiet, em mira amb llàstima, una que no volia tornar a sentir.- La IA em va llevar això que més volia i em vaig jurar odiar-la per sempre.

Gerard s'acosta a mí, m'agafa de les mans i em diu:

- Entenc la teua situació, però la IA no va a llevar-te a ningú mes. Ja està controlada. T'ajudarà en allò que més necessites i sobretot algú com tu, sabrà utilitzar-la correctament.- em dona una abraçada. - ara sí me'n vaig. Es deveres que m'están esperant.

- A mi també, Bernat ens portarà on hages d'anar i després aniré a l'empresa de mon pare.

- Dons anem. - arrepleguem i anem cap al cotxe.

Bernat ja està allí quan arribem.

- On et porte Gerard?- pregunta ell.

- A l'empresa de *Industrial connectis*.- diu mentre es passa el cinturó. Em sorprèn, és l'empresa del pare.

Decidisc no dir res durant el viatge, res de l'empresa del pare. Serà que els seus pares treballaran allí. El pare m'ha enviat un missatge. Ens està esperant l'helicòpter del president així que està dalt de tot, que vaja allí.

- Ja estem- diu Bernat. Gerard i jo ens llevem en cinturó a la vegada i ell em mira estranyat.

- Baixes ací? Aquesta és la empresa del teu pare?.- dic que sí amb el cap i obric la porta. Entrem a l'edifici i vaig cap a l'ascensor. Ell pareix no haver-hi estat mai així que em segueix.

- El meu pare m'ha dit que està dalt de tot- diu de sobte. Estaria amb el pare? Ara ho descobrirem. Pugem a l'ascensor i esperem fins a arribar a dalt.

A l'obrir-se les portes veig un home al costat del pare, de sobte Gerard i jo diguem a la vegada:

- Hola pare!.- ens mirem estranyats, mirem als nostres pares.

- Hola carinyo, aquest és l'home del que et vaig parlar de Castellet. - Queeeeeee????? - I aquest és?- diu el pare mirant al xic que tinc al costat.

- Gerard, el meu company de treball i..

- El meu fill.- completa l'home per mi. Ens mirem durant un segons fins que l'helicòpter està a punt d'aterrar. I de sobte tot ocorre molt ràpid, la plataforma no era molt gran, el fort aire em descontrolava, el pare tracta de vindre a per mi quan el cristall es trenca i el pare cau des de l'altura de l'edifici més alt, el central. Després tot està borrós, recorde a Gerard agafant-me de la mà per a que me n'anara mentre cridava al seu pare que activarà els *ons*, i de seguida unes plataformes flotants van eixir, de no sé on, i van pujar el pare fins la superfície, on estava segur i sense perill, amb algun tall del cristall només. I ahí em vaig adonar que la IA pot ser no era tan roïna...

Dimarts 28 d'Abril

Classe de ètica i valors.

- Gràcies a Gerard he pogut viure en primera persona l'important que pot ser la IA en les nostres vides. Es cert que l'ésser humà està més peresos des de que la IA va revolucionar el món, cosa que no em fa massa gràcia. Els humans tenim la capacitat mental i física necessàries per a pensar per nosaltres mateixos i no dependre de cap robot. Però una ajuda de vegades mai ve malament, i sobretot per a objectes com vestidors, cotxes, i nous aparells futuristes importants que canviaran la història la IA es necessària. Jo estava en contra de la IA però els temps canvien i si no canviem amb ells ens quedarem enrere. Per això nosaltres diguem sí a la IA a totes les coses que pot portar. Gràcies.

Fi

Sara Martínez Caballero

4t ESO B

Nostra Sra. de la Seu (Xàtiva)